

KATEHEZA(E) O MARIJI

Kateheza je namenjena animatorjem v pripravi na oratorij.

Kateheza kratko osvetli svetopisemske odlomke posameznih oratorijskih dni.

Ob vsakem odlomku projiciramo (pokažemo) podobo. Podobe so vzete iz mozaikov Centra Aletti. Te so bistvene, simbolne – to, kar vidimo, nosi v sebi še globlje sporočilo, nagovarja, vabi in vodi v živ odnos z Gospodom, Božjo Materjo ... kar je pravzaprav glavni namen kateheze in samega oratorija.

Podobo najprej opazujemo. Udeleženci lahko povedo, kaj opazijo (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...).

Zatem, še vedno ob opazovanju podobe, preberemo svetopisemski odlomek, sledi kratka razlaga ter razmišljanje z vprašanji, ki se dotikajo življenja. Dobro je, če si udeleženci ob tem kaj zapišejo, tako jim bolj ostane.

Besedilo se zlahka predela tudi kot molitev.

Kateheza se sprehodi skozi šest odlomkov. Na nek način je zastavljena kot celota, vendar ni primerno vzeti vsega v 'enem kosu', ker je preveč. Bolje je vzeti le enega od odlomkov in ga poglobiti. Tako gre dejansko za šest katehez.

V pomoč je lahko tudi projekcija iz šmarničnega branja za leto 2011: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011.

UVOD:

Vsak od udeležencev ima papir in pisalo. Pisno (vsak zase) odgovori na spodnji dve vprašanji:

- Kdo je zame Marija?
- Kdaj sem doživel njeno prisotnost, pomoč?

OZNANJENJE (Lk 1,26–38)

Projekcija podobe. Nekaj trenutkov opazujemo v tišini. Zatem udeleženci povedo, kaj vidijo, opazijo na podobi (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...). Potem, še vedno ob opazovanju, nekdo prebere svetopisemski odlomek. Sledi razlaga.

Med Stvarnikom in človekom je prepad (ne v fizičnem, ampak v duhovnem pomenu). Ta prepad sta greh in smrt. Samo Bog lahko odpusti greh in obudi človeka od mrtvih. Samo Bog lahko premosti pa prepad, človek ga ne more. In Bog to želi storiti, ker človeka neizmerno ljubi. Druga Božja oseba, Sin, bo postal človek. Pri tem Bog želi človekovo sodelovanje. Izbere Marijo, preprosto dekle iz Nazareta, da bi postala Mati Božjemu Sinu.

K Mariji pošlje angela Gabriela kot svojega poslanca. Ta ima levo roko upodobljeno tako, da kaže gor, kot bi kazal na Boga, ki ga pošilja in ima zanj to sporočilo.

Marija sliši, Beseda pride vanjo skozi uho (kot je v Evo prišla skušnjava, zlo skozi uho – nehala je poslušati Boga in prisluhnila skušnjavcu, hudiču). Marija sliši in sprejme Besedo vase, v svoje srce – na podobi je ponazorjeno tako, da zvitek zaobjame vse njeno telo.

Marija ne razume vsega, dojame pa, da je sporočilo od Boga. Njemu povsem zaupa in sprejme njegov načrt ter se mu prepusti. Sama od sebe tega ne bi zmogla. Sveti Duh, tretja Božja oseba, pride nad Marijo, moč najvišjega jo obsenči (angelovo krilo to ponazori). V njegovi moči zmore dati svoj pristanek: »Glej, služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi.

Bog Marijo 'opremi' z vsem potrebnim, da bi mogla postati mati Božjemu Sinu, a jo pusti svobodno (kot vsakega človeka). Bog s svoje strani daje, s človekove strani pa je potrebno sodelovanje. Šele ko Marija privoli, v njej učloveči. Božji Sin začne živeti pod njenim srcem. Klobčič rdeče-zlate volne v njeni roki ponazori, da Marija v svojem telesu tke telo tej Besedi (=Sinu).

Dotik življenja:

Bog prihaja tudi k meni/nam, mnogokrat v povsem navadnih vsakdanjih življenjskih situacijah. Zame, za vsakogar pa ima tudi poslanstvo, s katerim me je poklical v življenje. Vame je položil vse potrebno, da bi ga mogel prepoznati, sprejeti in izpolniti.

Moje uho je nenehno izpostavljeno množici glasov. Niso vsi od Boga, niso vsi dobri. Od mene je odvisno, katerim glasovom prisluhnem, jih spuščam v srce. Od mene je odvisno s kom se pogovarjam, komu verjamem, komu sledim. Morda so na mojih ušesih nenehno slušalke z glasbo ... in je moja pozornost usmerjena tja ... bojim se tišine, samote, ker bi se moral srečati sam s seboj, z množico glasov, čutenj, ki živijo v meni ... Za mojo rast v veri pa je tišina neobhodno potrebna.

Prepoznam Božji obisk v raznih, morda čisto vsakdanjih življenjskih situacijah? Prisluhnem glasovom, čutenjem, ki so v meni? Vprašam čigavi so in se odločim, kaj storiti z njimi?

Prisluhnem Božji Besedi? Jo spustim v svoje srce? Sodelujem z njo? Ko ne razumem, ali vprašam o tem Boga, se pogovarjam z njim? Poiščem modrega človeka, morda duhovnega voditelja, da mi pri tem pomaga?

Ko spoznam, da je nekaj po Bogu všeč, znam reči DA, četudi ne razumem vsega? Računam samo nase, na svoje sposobnosti, ali pa na Svetega Duha, ki deluje v meni?

Lahko uporabite tudi: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011, 7. dan.

MARIJA OBIŠČE ELIZABETO (Lk 1,39–45)

Projekcija podobe. Nekaj trenutkov opazujemo v tišini. Zatem udeleženci povedo, kaj vidijo, opazijo na podobi (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...). Potem, še vedno ob opazovanju, nekdo prebere svetopisemski odlomek. Sledi razlaga.

Marija z Besedo, z novim Življenjem, to je z Božjim Sinom pod svojim srcem odhiti k sorodnici Elizabeti. Z njo želi deliti globoko izkušnjo nenavadnega/nadnaravnega materinstva. Ne Jožef ne starši, toliko manj prijateljice je ne morejo razumeti v tem, kar se dogaja z njo v tej njeni veliki skrivnosti, saj nihče od njih ni doživel česa podobnega. Elizabeta pa je, saj prav tako pričakuje otroka po posebnem Božjem posegu in bi jo zato lahko razumela. Zato se Marija želi pogovoriti z njo in odhiti k njej.

Elizabeta jo sprejme z odprtimi rokami (na podobi odprt plašč, roke). Tudi ona je napolnjena s Svetim Duhom in zato v Mariji prepozna Božjo Mater.

Njen sin Janez Krstnik je že pod njenim srcem prav tako napolnjen s Svetim Duhom in prepozna Božjega Sina, ki ga bo kasneje oznanjal in mu pripravljaj pot. Veselo se zgane v materinem telesu.

Obe ženi sta predstavljeni tako, da z roko kažeta na dar – otroka, ki ga nosita pod srcem. Zaradi tega daru se srečata. V daru prepoznavata Darovalca, to je Boga. Nista usmerjeni vase, ampak preko daru v Darovalca, v Boga, ki jima je podaril ta izreden dar in poslanstvo.

Dotik življenja:

V življenju se mi zgodi, da doživim nekaj močnega, izjemnega; še zame je morda skrivnost, predvsem pa je tako močno, da želim deliti z nekom. Ne moreš ostati sam s tem, kar doživljaš. Objavim na Facebooku in se razgalim pred nekaj sto, nekaj tisoč ... ljudmi, od katerih me nihče ne more razumeti v moji globini. Bežno preberejo moje sporočilo in ostanejo hladni ali pa se ob njem posmehnejo, morda celo zapišejo kakšen ciničen komentar. Ostanem kot izropan daru, ki se mi je še pred tem zdel svetinja.

Morda pa poiščem najboljšega prijatelja, modro osebo, duhovnega voditelja ... da samo z njim delim svojo izkušnjo. V meni je še več veselja, nove moči življenja; vem, v katero smer naj grem naprej in kako naj ohranim dar ter oči srca dvigam k Darovalcu.

Moje življenje je dar. Svoj pogled usmerim k Darovalcu, k Bogu ... Že s krstom je vame položen neizmeren dar Božjega otroštva, del Kristusovega skrivnostnega telesa – Cerkve sem, kar pomeni, da nisem nikoli sam. Kako dojemam in živim ta dar?

Komu odpiram svoje srce, svoje življenje?

S kom delim svoja najgloblja izkustva, doživetja ...?

Lahko uporabite tudi: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011, 9. dan.

DEČEK JEZUS V TEMPLJU (Lk 2,41–52)

Projekcija podobe. Nekaj trenutkov opazujemo v tišini. Zatem udeleženci povedo, kaj vidijo, opazijo na podobi (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...). Potem, še vedno ob opazovanju, nekdo prebere svetopisemski odlomek. Sledi razlaga.

Pri 12-tih letih gre Jezus v spremstvu Marije in Jožefa na romanje v Jeruzalem, na praznik pashe, t. j. velike noči. Ko se starši vračajo domov, Jezus ostane v Jeruzalemu. Zakaj? Poglejmo:

Jeruzalem je Božje mesto, zato je mesto Božjega Sina tu. Tempelj je Očetova hiša, zato je Jezusov dom. Iz tega zlahka sklepamo, da Jezusa najdeta tu. Marija in Jožef pa nimata v mislih tega. V veliki stiski ga iščeta. Tretji dan ga najdeta in očitajoče vprašata, zakaj jima je povzročil takšno skrb in tesnobo. Namesto odgovora ju Jezus sam začudeno vpraša: »Ali nista vedela, da moram biti v tem kar je mojega Očeta?« Nam ni težko sklepati in na nek način razumeti njegovega odgovora, saj vemo, kako je bilo naprej, Mariji in Jožefu pa je bilo težko, ne vesta, kaj bo temu sledilo. Marija ne razume. Vendar se temu ne upira, ne nasprotuje, razume, da Jezus ve, kaj dela in da je to, kar počne in dela, prav. Tudi njena vera je zorela z leti ... z leti je razumela, v kaj jo je povabil Bog ob oznanjenju ... Njene prekrižane roke na prsih (tako je upodobljena) razodevajo, da » ... vse, kar se je zgodilo, hrani in premišlja v svojem srcu« (prim. Lk 2,19.51). Njena drža spominja na držo pod križem, ki prav tako drži roke na srcu in zre nedoumljivo skrivnost umiranja Božje Sina. Od njega se učila najgloblje modrosti: modrosti križa.

Ta dogodek v Jeruzalemu že nakazuje na dogodek velike noči, ki se bo zgodil čez dobrih 20 let. Jezusa najdejo šele tretji dan. Enako kot bodo žene in apostoli tretji dan po njegovi smrti našli prazen grob. Tu je že nakazana velikonočna skrivnost. S svojo smrtjo in vstajenjem bo Kristus dokončno združil ljudi z Bogom.

Jožef naslanja brado na dlan, kar pomeni držo negotovosti. Njegov dvom nas napoti k resničnemu Očetu. »Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?«

Drža Marije in Jožefa nam pomaga razumeti, da imajo vsi dogodki Jezusovega življenja smisel samo luči njegove velikonočne daritve: velikega četrтка, petka, sobote in vstajenjskega jutra.

Dotik življenja:

Če bi Marija in Jožef po nekaj urah ali drugi dan odnehala, bi se stvar precej drugače razpletla. Tako pa vztrajata v iskanju in lahko le blede razumemo, kaj doživljata v sebi (zlasti Marija). Bil jima je zaupan ta otrok, Božji Sin; Marija mu je podarila življenje, vsak dan, vsa leta skrbno bedela nad njim, ga vzgajala ... z vso ljubeznijo ... sedaj ga pa ni. In ni mobitela, da bi ga poklicala; ni policije, ki bi aktivirala iskanje ... Njena duša je v molku, bolečini ... a v živi veri ... išče, išče, ker ve, da bo našla.

Naše življenje pogosto zagrnejo oblaki nemira in dvoma, duhovne suhote. Zlasti v najstniških in mladostniških letih je normalno in nujno, da iz otroške vere preideš v zrelejšo. Osebni odnos z Bogom je živ odnos in raste skupaj s teboj. Pridejo trenutki, ko moliš, a se ti zdi zgolj brbranje besed. Prosiš, a nisi uslišan. Želiš govoriti z Bogom, a kot da molči. Kot da ga sploh ni ... In tisti

beli košček kruha, ali ni samo 'papirček'? Vse, kar zadeva Boga, ali ni 'kar nekaj'? Iščeš odgovore, smisel ... pa je vse ena sama tema. Nujni so taki trenutki. Bog ti jih dopušča, da bi v njih zorel, rasel. Za tvoje dobro so. On je s teboj in 'navija' zate, da ne bi popustil v iskanju. Prav tako Mati Marija, ki je doživljala še mnogo večjo stisko. Kako te ne bi razumela in ti stala ob strani, pa čeprav je ne občutiš?!

Kako živim obdobje duhovne suhote, ko se mi Bog »skrije«, ko ga ne čutim, ne slišim, ne razumem ...? Vztrajam v iskanju?

Kaj iščem v življenju? Kje iščem modrost? Kje jo prepoznavam? Kje iščem Boga?

Kaj hranim v svojem srcu? Premišljujem o tem, kar se mi dogaja v življenju?

Kdo ima prvo mesto v mojem življenju?

Lahko uporabite tudi: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011, 16. dan.

SVATBA V GALILEJSKI KANI (Jn 2,1–11)

Projekcija podobe.¹ Nekaj trenutkov opazujemo v tišini. Zatim udeleženci povedo, kaj vidijo, opazijo na podobi (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...). Potem, še vedno ob opazovanju, nekdo prebere svetopisemski odlomek. Sledi razlaga.

Mine nekaj let, Jezus je star približno 30 let. Marija še vedno hrani Besedo v svojem srcu (na podobi zvitek v njeni roki). Z leti je v Mariji vse več luči, več gotovosti; raste v veri.

Oba sta povabljeni v Kano, na svatbo, tako Marija kot Jezus z učenci. Gotovo ne brez razloga. Odzoveta se – ne brez razloga; tako Marija, kot Jezus.

Morda se zdi nenavadno, da je Jezus storil prvi čudež prav na svatbi. S tem je pokazal, da je poroka, zakon, družinsko življenje nekaj zelo, zelo velikega, dragocenega, svetega.

Ženin in nevesta doživljata enega najpomembnejših in najlepših trenutkov v svojem življenju: med njima naj bi dozorela tako močna ljubezen, da si obljubita večno zvestobo in ljubezen. A vendar na podobi vidimo, da sta žalostna. Pa ne zaradi vina, ki ga je zmanjkalo, saj tega verjetno še opazila nista. Opazila pa je Marija. Vendar ne le to, da je zmanjkalo vina za na mizo. Marija vidi globlje. Vino je simbol ljubezni in veselja, pristnega življenja. Marija vidi, da nevesta in ženin nimata ljubezni. Njene besede: »Vina nimajo,« pravzaprav pomenijo: Ljubezni nimajo. Veselja nimajo. Nimajo življenja v sebi ... Kaj se torej poročata, če nimata ljubezni? Vendar Marija ne žuga s prstom, ne moralizira, saj za žalostnim obrazom, za pomanjkanjem ljubezni

¹ Če omenjate Marijina svetišča, lahko uporabite tudi zadnjo podobo v projekciji, ki je iz Lurda.

razbere veliko stisko srca. Kot mati sočustvuje z njima. In ve, kdo jima lahko dá tisto pristno veselje, ljubezen. Ne vino na mizi – to je kratkotrajno, mine v nekaj minutah, urah. Njen Sin, ki je ljubezen sama, življenje samo, jima lahko dá to veselje in ljubezen, ki ne mine. Njemu izroči stisko novoporočencev in ve, da bo uredil. Na kakšen način, prepušča njemu. »Karkoli vam reče, storite.« Kar koli bo storil, bo prav. Sama ni v ospredju. Vidi, poskrbi, usmeri h Kristusu.

»Napolnite vrče z vodo ...« Šest kamnitih vrčev, ki stojijo tam ob vhodu, ni namenjeno vinu, ampak vodi, s katero so se Judje obredno umivali, ko so vstopali v hišo. To je le eden izmed množice predpisov, ki so se jih morali držati. Teh šest kamnitih vrčev predstavlja starozavezno postavo. Vrči so prazni. Postava, pravila ne morejo dati resničnega veselja, ljubezni, življenja. Ljudje so izgubili živ stik z Bogom, ki je dal postavo. Množico pravil pa so si Judje postavili sami. Jezus pa dá to, kar daje resnično veselje, ljubezen – in to v obilju (vrči so držali približno 600 litrov).

Dotik življenja:

Ali smo kristjani v naši župniji, v Sloveniji, v svetu zares veseli, polni življenja? Mar ni toliko žalostnih obrazov med nami? Mučimo se z izpolnjevanjem zapovedi: to moraš, onega ne smeš, moraš biti priden, moraš ubogati, moraš, moraš ... A kaj je ta moraš, če ni živega odnosa z Bogom, s sočlovekom, če v središče postavljam zgolj sebe, svoje naprezanje? Če izkušaš ljubezen od Boga, od človeka; če ljubiš, ti ni treba zapovedati: moraš! V tvojem srcu je že ljubezen, pristno veselje, ki ne traja le toliko časa dokler traja zabava, na katero si šel ali alkohol, s katerim si se opijanal. Ne potrebuješ tega, kajti tvoje srce je napolnila ljubezen.

Kristus je upodobljen s prebodeno-poveličano stranjo: simbol njegove ljubezni je. Iz te ljubezni smo se pri krstu 'rodili' kot kristjani, v novo – Božje življenje. Prej smo bili – zgolj s telesnim življenjem le egoisti. S krstom pa lahko v nas počasi raste to Božje življenje, ljubezen – vendar je za to potrebno naše sodelovanje, ko se v konkretnih vsakdanjih dogodkih odločamo za ljubezen. Karkoli delamo, doživljamo in izročimo Kristusu, da gre skozi njegovo ljubezen, ostane za vedno. Npr. učim se, to izročim Kristusu, gre skozi njegovo ljubezen, ostane za vedno; delam, to izročim Kristusu, gre skozi njegovo ljubezen, ostane ... odpovem se svoji ideji, ker se nam prijateljstva zdi boljša, sprejemem, to izročim, Kristusu, da gre skozi njegovo ljubezen ... In tako čisto vsako stvar, karkoli doživljam, tudi padce ... polomije ...

Kaj meni daje veselje? Zgolj druženje, zabava ... ugodje, trenutna zadovoljitev potreb?

Marija opazi situacijo in jo doume. Kaj menim, da Marija vidi v naši stvarnosti (v našem kraju, na našem oratoriju; v naši družini; v mojem odnosu s fantom/dekletom, prijatelji; kaj vidi v mojem srcu ...)? Kaj menim, da bi Marija ob pogledu na nas, name ... rekla ljudem ob meni zame, za moje/naše dobro?

Kaj menim, da bi Marija prosila Kristusa zame, za nas?

Bog deluje v meni in preko mene ... Morda menim, da moram jaz vse sam narediti, rešiti ... ali pa kot prazni vrči zgolj čakam, da bodo drugi storili ...?

Pravila, zapovedi, zgolj moj trud ... ali pa ... živ odnos s sočlovekom, z Bogom, Marijo – kaj prevlada v mojem življenju?

Lahko uporabite tudi: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011, 17. dan.

MARIJA POD KRIŽEM (Jn 19,25–27)

Projekcija podobe. Nekaj trenutkov opazujemo v tišini. Zatem udeleženci povedo, kaj vidijo, opazijo na podobi (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...). Potem, še vedno ob opazovanju, nekdo prebere svetopisemski odlomek. Sledi razlaga.

Pri oznanjenju je bilo Mariji rečeno, da bo Sinu, ki ga bo rodila, Bog dal prestol njegovega očeta Davida, da bo velik in da njegovemu kraljestvu ne bo konca (prim. Lk 1,31–33). Z vso skrbjo in ljubeznijo ga je vzgajala, spremljala na njegovi poti oznanjevanja ... zdaj pa je z njim pod križem. Nemočna (na podobi so njene roke skrite pod plaščem) je, zanj ne more ničesar več storiti. A še vedno lahko stori največ: ljubi ga. In on njo.

Marijino srce je nedvomno polno vprašanj in žalosti (ne obupa). Polna Svetega Duha premišljuje to skrivnost: skrivnost ljubezni, ki ljubi do neznosne bolečine; samo ljubezen osmisli trpljenje. Zaradi Kristusove zmage nad smrtjo bo tudi naše trpljenje, ki je šlo skozi ljubezen, preobraženo v nekaj lepega, sijočega.

Na križu se Božji Sin popolnoma izroči človeku in pusti, da človek stori z njim, kar hoče. Tako se na njem razbesni vse zlo, ki ga nosimo v sebi. On sprejme in preoblikuje v naše odrešenje. Mi pa odkrijemo, kako dober je Gospod, in spoznamo, da nam ni treba več bežati pred njim. Vendar to ni avtomatično, ampak lahko samo v moči Svetega Duha spoznamo, da je Jezus Gospod (2 Kor 12,3) in da torej lahko tudi premagamo smrt. Brez te Božje razsežnosti je Kristusovo križanje zgolj kriminalno dejanje, trpljenje brez smisla, norost (prim. 1 Kor 1,23).

Kristusov pogled (na podobi) je usmerjen v nas: »Žena, glej tvoj sin,« glej, tvoji otroci ... Mati, poskrbi zanje ... »Sin, glej tvoja mati,« človek, glej, tvoja mati ... nisi sam, poskrbela bo zate, kot je zame ...

Dotik življenja:

Bog se nam daje v roke. Pri obhajilu ga tudi vidno prejemem na svojo dlan (kdor sprejme obhajilo na roko). To Kristusovo telo je Kristus in to sem jaz, si ti, je nekdo, ki ga imam rad in drugi, ki mi je storil krivico ... Vsi smo v tem koščku Kruha. Bog mi daje v roke sam sebe in vsakega od »bratov, sester« ter me pušča svobodnega, da storim z njim in z njimi kar hočem. »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). Kako

neizmeren krhek dar mi je položen v roke! In na meni je, da se odločim, kaj storim ... Posledice pa so ...

Kristusove besede s križa veljajo še danes. Tudi meni je dal svojo mamo za mojo nebeško mamo. Ne enkrat potem, ko bom v nebesih, ali na pragu nebes, ampak sedaj. Tu na zemlji jo potrebujem. Ona kot mati vidi svoje otroke, želi poskrbeti zanje, tudi zame; a se ne vsiljuje.

Trpljenje slej ko prej potrka na vrata mojega življenja. Takrat ko bi najmanj pričakoval, morda udari nekaj težkega kot strela z jasnega. V teh trenutkih črpam iz vere, iz odnosa, katerega sem gradil do tedaj. Priložnost za rast, za zorenje v ljubezni je. Kot biser nastaja v školjki skozi bolečino, tako tudi jaz najbolj rastem skozi preizkušnje, ki mi jih prinese življenje. Ni jih treba iskati. Življenje jih samo prinese. Na meni pa je, kaj storim takrat. Lahko se kot Marija zatečem pod ljubeč Jezusov pogled ali v njegovo prebodeno-poveličano Stran. Lahko zgolj molim in kličem k Bogu. Lahko se zatečem k Mariji, ki ji ni tuja nobena bolečina in kot mati zna in more pomagati. Pomembno je le, da vztrajam – v veri, da po vsakem velikem petku pride velika noč. Bog mi ne bo dopustil preizkušnje, ne da bi mi zanjo dal tudi vso potrebno pomoč.

Bog se nam je dal v roke ... Kaj storim z njim, z Bogom, ki je tudi v sočloveku?

Trpljenje v mojem življenju ... Kako ga doživljam? Kaj storim takrat? H komu se zatečem?

Marija kot moja Mati, kot Mati otrok, ki so nam zaupani na oratoriju ...

Kako zori moja vera (to je živ odnos z Bogom) – od otroške do danes?

Lahko uporabite tudi: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011, 19. dan.

BINKOŠTI² Apd 1,12–14. 2,1–4

Projekcija podobe. Nekaj trenutkov opazujemo v tišini. Zatem udeleženci povedo, kaj vidijo, opazijo na podobi (npr.: vidim ... zanimivo se mi zdi, da ... čudim se ... nagovarja me ...). Potem, še vedno ob opazovanju, nekdo prebere svetopisemski odlomek. Sledi razlaga.

Skozi vse Marijino življenje od oznanjenja dalje Marijo spremlja in v njej živi Sveti Duh. Pri oznanjenju ji angel reče: »Sveti Duh bo prišel nadte,« zato se v njej naseli Božja Beseda, ki je Božji Sin. Marija jo sprejme po milosti Svetega Duha in v njegovi moči izreče svoj »zgodí se« (prim. Lk 1,26–39).

² Če sledite oratorijskemu priročniku, je bolje izbrati ta odlomek, saj noben od evangelistov ne poroča o tem, da je bila Marija z apostoli, ko se jim je Vstali Jezus prikazal po vstajenju.

To Besedo (Kristusa) je zatem nosila pod srcem, rodila, vzgajala, spremljala ... bila z njim do križa ... Sedaj jo pričakuje skupaj z apostoli ...

Apostoli, Marija, žene so enodušno vztrajali v molitvi. En dan, dva dni ... petdeset dni. Dokler je bilo potrebno. Bil je čas njihovega notranjega zorenja. Verjetno so ob tem podoživljali, kar so živeli z Jezusom, v njih so odmevale njegove besede, dejanja ... Morda so jih že sedaj začenjali drugače razumevati. Med seboj so čutili veliko povezanost – lepo piše v Svetem pismu »enodušno«.

Prišel je binkoštni dan. Vsi so bili zbrani. Bili so skupaj, močno povezani, a vsakdo je prejel Svetega Duha po »svoji meri«, za poslanstvo, ki mu je bilo nadalje zaupano ... Beseda (Kristus), ki jo je Marija v moči Svetega Duha sprejela že pri oznanjenju, je sedaj prišla tudi nad apostole, v njih je zaživela in jo gredo oznanjat. Ta navzočnost Svetega Duha in Kristusa, ki ju je poslal Oče, jih povsem spremeni. Iz prej prestrašenih, nevednih ... so sedaj pogumni možje, ki oznanjajo; po njih mnogi najdejo pot do Boga.

Dotik življenja:

Ko si nekaj želim, ko sem v stiski ... kako težko je čakati, da dobim, da se stvar reši ... Boga ali Marijino priprošnjo smatram za avtomat: pritisnem na gumb in dobim. Zmolim rožni venec in bom uslišan; dam za mašo, pa bo Bog naredil tako kot prosim ... A v duhovnem življenju ni tako. Potrebno je čakati, vztrajati v molitvi, prošnji ... Ne, ker mi Bog ne bi mogel dati ali ker mi Marija ne bi mogla izprositi, ampak, ker jaz potrebujem čas za notranjo rast in ker le Bog ve, kaj je zares dobro zame oz. za tiste, za katere prosim. To čakanje je zelo dragocen čas mojega zorenja kot oseba.

S krstom in birmo sem prejel Svetega Duha. Birma so bile moje osebne binkošti. Ista moč Duha, ki je na binkoštni dan napolnila apostole, je na dan birme napolnila tudi mene. Morda je ta dar kaj prekrilo, a ni je stvari na svetu, ki bi mogla uničiti ta dar; niti hudič mi ga ne more odvzeti. Vsak dan pa je priložnost, da nekaj navlake, ki je prekrila ta dar, odstranim (ne sam, ampak z Božjo, z Marijino pomočjo) in pustim živeti novemu življenju, daru Duha v sebi.

»Prikazali so se jim jeziki, podobni plamenom ... nad vsakim.« Potrebujemo zunanja znamenja – Bog nam jih daje. Z očmi srca jih lahko opazim, prepoznam, jim sledim.

Vsaka sveta maša je prihod Svetega Duha. Kar darujem, Sveti Duh pride nad to, 'spremeni' ... vrne spremenjeno ... Morda menim, da nimam kaj darovati. Kako da ne? Npr. Učil sem se za izpit ... tekel sem na avtobus ... s prijateljem šel na kavo, da mi je lahko povedal, kar ga muči ... izgubili smo tekmo ... sprejel sem poraz, neuspeh ... užival sem na prehodu v naravi ... Vse, kar sem prejel kot dar, vse svoje delo, trud, vse, kar sem živel, prinesem k sveti maši in položim na oltar. To Gospod sprejme, Sveti Duh spremeni, mi vrne v obhajilu ... me spremeni.

Kadar v molitvi prosim ... se v stiski zatekam k Bogu, Mariji ... znam čakati, vztrajati v molitvi, prošnji? Sem v molitvi sam ali poprosim še koga za molitev? Molimo kdaj skupaj? In ko nisem

uslišan kot mislim, da bi moral biti, ali sprejemem v zaupanju, da je Bog vendarle uslišal in to tako kot je za moje dobro?

Verujem, da je sem pri krstu, birmi prejel istega Svetega Duha, kot je prišel nad Marijo in apostole in da deluje v meni?

Opazim znamenja, po katerih nam govori Bog?

Kako živim sveto mašo? Kaj prinesem kot dar? S kom se srečam tam?

Lahko uporabite tudi: Nataša Govekar, Božja Mati Marija – DVD s slikovnimi animacijami, Ognjišče, 2011, 27. dan.

ZAKLJUČEK:

Osebni razmislek in zatem podelitev v skupini:

Ponovimo sedaj, kar smo slišali pri katehezi in nam je ostalo v srcu, v spominu. Tako bomo drug drugemu naredili dar, da se bo lépo utrdilo v nas:

- Kaj nam je Bog dal v oz. po Mariji?
- Kaj od povedanega me je nagovorilo? (*Izogremo se vprašanju: kaj mi je bilo všeč; saj ima Božja Beseda in pristno krščansko duhovno življenje drugačna merila.*)
- Kako bi nekaj od tega lahko posredoval otrokom, ki mi/nam bodo zaupani na oratoriju?

Pripravila s. Marija Imperl